

СВЯТА

**Антологія відвертих
оповідань**

Київ
Темпора
2025

НОВИЙ РІК

Ніч із Сантою

Марина Губарець

Закладаюся, що сьогодні кілька мільярдів людей під феєрверки, шампанське та заповітні дванадцять ударів знову загадуватимуть те саме бажання. Звісно ж, про велике та світле. У кого нема пари – обов'язково її зустріти, краще за все просто в цю ж таки чарівну ніч. Щоб одразу із сексом і на все життя. А хто пару має – то одружитися. Негайно та назавжди. Хто одружений – про шалений секс, як у юності. Необов'язково з подружжям. У кого напружені стосунки, буде просити їх покращити, відновити, присмачити.

А приморожений дідуган так-таки й покладе у свій бездонний мішок тонни кохання, поцілунків, добра й ніжності. Ха-ха-ха.

Ідіть ви всі до біса з вашими бажаннями, листами до Санти, чи Діда Мороза, чи Миколая. Повечеряли смачно, винця пристойного випили. З минулим роком,

як годиться, попросилися, подякували. А тепер – спати. Мені ці всеношні розваги давно вже не цікаві. Ні їсти-пити до ранку під новорічні шоу по телеку, ні шукати пригод у нічному місті. Це років двадцять тому блукали від однієї тусні до іншої, тримаючися за руки. Феєрверки роздивлялися, танцювали, реготали з якихось дурничок. Одружилися, виростили дітей, звикли, охололи. Чи то лише я охолола?

Та блін, хай уже він зробить щось таке, щоб я теж чогось хотіла. Щоб відчувала знову, а не нудно виконувала подружній обов'язок. Хіба так складно сказати дружині, що вона краща за всіх, незважаючи на вік? Невже потрібно випрошувати увагу та якісь приємні дрібнички?

Чуєш, хто ти там є? Я теж загадала дурне бажання про поліпшення стосунків. Хай не під дванадцять ударів годинника, а просто зараз. Можу хоч щодня бажати. Толку... Ти ж ельф, а не психолог. Хіба ти зможеш йому пояснити, що жінку потрібно зваблювати щодня: лагідними словами, турботою, ніжними дотиками, сюрпризами. Але ж ти того не навчиш. Умієш лише подарунки в коробки пакувати та під ялинку складати.

– На добраніч!

– Добраніч!

От дідько! Тільки очі, здається, заплющила, – і вже ця новорічна канонада. Тепер заснеш, аякже... Хоч до вікна підійду, подивлюся. Адже справді гарно – із чотирнадцятого поверху шикарний огляд: із кожного подвір'я різнокольорові феєрверки, петарди, сигнальні ракети, фаєри – у кого на що грошей вистачило...

– Якого б...

– Чш-ш-ш-ш-ш...

Договорити я не змогла – мої вуста накрив несподіваний поцілунок. Дивний такий – прохолодний і солодкий, ніби м'яту додали в шоколадне морозиво.

Почистив зуби, удав, що заснув, а потім тихцем пішов товкти моє улюблене морозиво? Але ж у холодильнику немає морозива... Стоп, де ділася моя піжама? І чого в мене на очах якась дурнувата пов'язка? Зняти б її, та мої зап'ястя міцно притиснуті до ліжка. Утім, як і все тіло.

З якого ото дива раптом такі ігри та пристрасті? Кручу головою, щоб звільнитися від поцілунку та пов'язки.

– Чш-ш-ш-ш-ш...

І за мить мої губи знов у полоні шоколадного морозива. Бажання пручатися та з'ясовувати причину цього шквалу чомусь зникло. Зрештою, я у себе вдома, у власному ліжку, поруч чоловік, якому, мабуть, наснилася юність.

Може, вона й мені зараз сниться? Хоча дивно якось – спати й усвідомлювати, що ти спиш. Проте не може ж бути так, щоб із мене зняли піжаму, а я цього не відчула. Лягала точно в ній. Зараз її нема, а сплю я чутливо і прокидаюся навіть тоді, коли чоловік на інший бік перевертається посеред ночі. Тож не помітити маніпуляції з роздяганням та одяганням пов'язки на очі неможливо в принципі.

До речі, пов'язка не настільки вже й дурнувата. М'якенька, пухнаста, як дитяча іграшка. Хм, і замість бавовняного простирадла теж щось пухнасте. У нас жодного пледа такого немає. У доньок є схожі ковдри, але не такі. Це щось неймовірно ніжне, шовковисте. Не

натуральне хутро, точно. Проте, справжня розкіш – відчутти такий дотик усім тілом. Цікаво, якого кольору ця пухнастість? Чомусь хочеться, щоб була білою. Чи зеленою, як свіжа трава.

Господи, про що я думаю? Мене хтось міцно тримає і цілує так, що раніше у голові паморочилося б. А я лежу й думаю, якого кольору піді мною ковдра, схожа вона на траву чи ні. Може, я справді лежу на траві, а не на ковдрі? До речі, я навіть не знаю, як це – кохатися просто на траві. У моєму житті зазвичай усе відбувалося якось цивілізовано. Ну, відносно дикі моменти пригадую, звісно – у наметі, у лісі. Але завжди щось було підстелено – покривало, рушник, куртка, як мінімум. А от щоб просто на траві... Прохолодно й лоскотно, мабуть. Зараз теж прохолодно й лоскотно. Чи не лоскотно? Ніби сотні м'яких пальців одночасно пестять шкіру. Не хочеться порушитися, щоб не злякати цей сон.

Сон, у якому так реалістично пахне хвоєю, смолою, воском, що плавиться. Чи це в мене мозок плавиться від довгого поцілунку? Та ні, це точно свічки горять. Я ніби бачу їхні вогники крізь заплющені повіки та пов'язку. Ні з чим не можна переплутати цей запах і ледь чутне потріскування. Мене що, телепортували в сосновий ліс, де земля встелена не сухими голками, а шовковим мохом, поклали на вітвар та запалили навколо море свічок?

Дідько, як же зняти цю пов'язку з очей? Раптом я тепер жертва невідомого культу, і потрібно терміново рятуватися? Думки метушаться, а тіло не знаходить приводів для тривоги. Йому цей обряд видається приємним. Принаймні поки що...

МАСНИЦЯ

Шрам

Анна Пасюк

Сексу в них не було вже давно, від самого народження Богдана.

Звісно, якщо подивитися на календар, то минуло всього чотири місяці від того холодного мрячного листопадового ранку, коли Інна вперше поглянула на свого сина. Тільки що вона гарчала в потугах, а ось уже його, з тоненькими ручками-ніжками бурякового кольору та здоровенною головою, плюхають їй на живіт. М'який живіт, який здувся, мов повітряна кулька, і тепер скоріше нагадував прим'яту подушку, аніж пружний плаский животик, над яким вона працювала цілий рік, до самої вагітності.

Але всі ці думки були потім, бо в той момент вона розплакалася. Розплакалася від того, що все вже позаду (довгі години болючих переймів, граничне напруження м'язів), від самого погляду на цю маленьку

креветку-маля, яке незграбно рухало кінцівками та пхивькало від незадоволення, що воно опинилося посеред холодного простору пологового залу. Їх миттєво накрили товстою пухкою ковдрою, поки вона руками, які тремтіли від фізичного та морального перенапруження, пригортала до себе сина, а той уже тичився носом у її груди та шукав сосок.

Аж тоді вона побачила кров на його голові.

– Що це? – її голос був хрипкий і непевний.

– Де? – неонатологиня вмить стривожилася та схилилася над їхнім кубельцем.

– Ось! – вона тичнула пальцем у плямки крові на рідкому волоссі дитини. – Кров! Ви його поранили?!

– Кров? – лікарка вмить розслабилася та широко усміхнулася. – Та то не його, то ваша.

– Моя?! – Інні перехопило подих. Одразу ж думками вона перенеслася до своєї промежини й похолола.

– Та нічого страшного! – лікарка поклала руку їй на плече. – Таке іноді буває. У вас тільки зовні, тож зараз швидко зашиють, і буде все добре!

– Зашиють?.. – Інна боялася, що зрозуміла правильно. Вона все ще сподівалася, що ця доля її оминула.

– Так, от тільки зараз плацента вийде. Два-три тижні не можна буде сидати, а там уже як новенька будете!

Як новенька? Як її рожева і м'яка промежина зможе бути новенькою, коли її зшиють? Там назавжди залишиться шрам! Як після такого займатися сексом? А як про це сказати Ярославу? Вона вже читала такі історії на форумах, чула їх від бабусі, і тепер страх прокрадався їй у живіт, у порожню матку – її чоловік не захоче дивитися на неї. Не захоче її, бо вона тепер порчена. Як

добре, що він не зміг сьогодні бути поряд, не бачить її, закривавлену та безпомічну. Так, краще мовчати. Інна міцніше пригорнула сина, який вже пихтів у неї на грудях, та спробувала стерти свою кров із його голови.

Тим часом лікарка-гінекологиня підійшла до неї і показала шприц, але з пояснень Інна зрозуміла тільки те, що це для швидкого виходу плаценти. Її голова досі була ще як в тумані.

Швидко вкололи в стегно препарат, забрали плаценту. Лікарка підбадьорливо поклала руку на коліно Інні й усміхнулася до неї:

– Я зараз огляну і нанесу анестетик, а згодом трохи підшиємо тебе.

Інна напружилась, але лікарка щось побризкала на розрив і вийшла в коридор. Вперше за добу Інна опинилася в цілковитій тиші. Навіть секундна стрілка на годиннику, що висів на стіні, беззвучно пересувалася по колу, віддаляючи все більше від пологів. Син тихо сопів поруч на грудях.

Хвилин за двадцять лікарка повернулася та всілася в ноги Інни, ще раз щось побризкала їй на розрив та весело поглянула на неї з-поміж її ніг. І так само бадьоро спитала:

– Ну шо? Готова?

– Ні!..

– Ну, а що робить? – вона розвела руками, у яких була хірургічна голка. – Ми не можемо тебе відпустити отако-то. Я вже побризкала новокаїнчиком, має бути все добре. Отак боляче?

Інна зойкнула та смикнулася, коли вістря гілки торкнулося розриву.

– Боляче! Може, щось інше? Воно не бере!

– Вибач, іншої анестезії не передбачено, та й чекати довше ми вже не можемо, тож доведеться потерпіти. Коли скажу вдихати, різко вдихай. Поняла?

– Навіщо? – слабо спитала Інна, уже здогадуючись про відповідь.

– Не так боляче буде, – лікарка останній раз усмінулася до неї, а потім схилилася під пелюшкою на колінках Інни. – Вдихай!

Інна різко вдихнула, і тієї ж миті ледь не скрикнула. Вона відчула гостру голку на ніжній і змученій слизовій оболонці, але стрималася, закусивши губи. Вона вчепилася вільною рукою в ще досі теплий поручень.

– Молодець, дівчинко! – приглушений голос лікарки долинув з-за пелюшки. – Тут чутка всього... Вдихай!

Інна знову різко вдихнула, а її писк застряг за міцно стиснутими губами.

* * *

Дні в пологовому пройшли на адреналіні та окситоцині, але з поверненням додому її час, свобода та й сама вона потонули в спразі та постійному бажанні спати.

Перші тижні, як і наказували лікарі, вона не сідала, і це сильно псувало її і без того не надто тепер комфортне життя. Усе тіло було наче не її – наче по ній проїхався трактор і перевернув кожну кісточку. При цьому їй доводилося викручуватися, поки вона вставала або лягала, щоб випадково не сісти. Її мучив шов: він болів, особливо, коли вона довго стояла – наливався й нив.

ЗЕЛЕНІ СВЯТА

Правильний вибір

Тетяна Олексієнко

– Глянь-глянь! Ти бачив? Що то було? – чоловік із білою спортивною пов'язкою на чолі, що різко контрастувала з його темним кольором шкіри, вибіг на узлісся й зупинився, тяжко дихаючи. Обіперся руками в коліна та вглядався у світлу постать, що зникала в низинці за полем.

За мить поруч опинився його супутник, світло-волосий і трохи худуватий, але з хорошою поставою чоловік за тридцять. Він продовжував бігти, хоч і на місці. Дихання було ритмічним, а на спокійному обличчі спалахнула усмішка.

– Агов, ти ж так не добіжиш до кінця. А як добіжиш, то не встанеш завтра. Мусиш слідувати за диханням. Дихання важливе.

– До біса дихання! Ти це бачив? Там хтось біг...

– Так, цілком нормально, що тут бігає хтось ще. Ми ж під Києвом, а не під Прип'яттю.

– Ти не розумієш, там була жінка...

– Друже, ти мене лякаєш, – чоловік таки зупинився, – я ніби не чув останнім часом про заборону жінкам бігати.

Вітер зірвав хмару густого медового запаху з лип, що росли на узліссі, і поволі поніс через поле в той бік, куди вже вдвох пильно вдивлялися чоловіки.

– Вона бігла, ніби летіла... ноги ледь торкалися землі. Тканина, одяг чи що... розліталась і тріпотіла навколо неї. Така біла-біла... а волосся таке довге-довге.

– Боюсь, у тебе ще вчорашній абсент не вивітрився. Чоловік із пов'язкою докіливо звів брови.

– Добре-добре, ну ж бо, наздоженемо й подивимося, хто там, може, якась нова сусідка.

Проте ані на стежці в низинці, ані далі вздовж озера вони нікого не побачили. Дорога за озером ішла вгору, добре проглядалася й теж не вказувала своєю німотою чиєїсь присутності.

– Де вона? Там між деревами вона не побігла б, – указав чоловік із пов'язкою на геть зарослу ожиною і молодими соснами стежку.

– Значить, десь тут.

– Слухай, а що, якщо... Ну, Зелені свята зараз, Трійця. Ну там мавки-русалки.

– Русалки? Ти зараз оце серйозно?..

* * *

У той вечір я бігла новим маршрутом уже вп'яте чи вшосте. Полуднева спека перебісилася; пахло медом

від лип, що зацвіли дуже рано цього року; сюркотіння цвіркунів висіло в польовому повітрі; легкі подмухи вітру розвівали волосся та пошиту на замовлення шовкову накидку в стилі кімоно, додаючи відчуття польоту. Тоді я бігала частіше, майже щодня, знову вчилася віднаходити власні ритми, бо з компанії останнім часом мала лише голос бабусі, що продовжував звучати в голові, де б я не була. «Каро, дитино, погода така оманлива. Ти вдягнулась би тепліше, тобі ще дітей родити», – роздавала поради бабуса.

Вона померла вже майже два роки тому, але це не заважало нам теревенити про те про се час від часу. Бабуса мене виховувала, коли мама вискиталася з Липового Скитку під Києвом, де був родинний будиночок, та й не поверталась уже більше ніколи. Хіба щоб провідати, задарити закордонними подарунками й пообіцяти скласти гроші на універ. Тато був лише абстрактним поняттям – усі ніби знали, що він десь є, але ніхто ніколи про нього не говорив.

Дідусь помер ще до мого народження, тож ми з бабусею жили тільки вдвох, не рахуючи напівдикого смугастого кота, невиліковно гордовитої кози й кількох безхарактерних аморфних рябих курок. Розважались як могли: сапали грядки, сушили гриби, лущили горіхи, а коли зимові сутінки перетворювали більшу частину доби на суцільну намацальну сірість, бабуса багато читала. Закутувала мене в ковдру на високому ліжку з металевими кулями на бильцях й шаркала капцями по дощатій стертій підлозі до серванта, де, окрім чорно-білої світлини маленької дівчинки – моєї мами – та кількох кришталевих цукерниць з різним

дріб'язком «колись знадобиться», стояло ще кілька пошарпаних книжок.

Найчастіше мені доводилося засинати, слухаючи монотонний гул хрущів над вишнями, спостерігаючи за високими хвилями ревучого Дніпра, журячись над долею Катерини, Оксани чи маленького Тараса. «Кобзар», здається, бабуся знала напам'ять, бо коли часом її повіки заплющувалися під час читання, голос продовжував линутися й линутися нескінченним спокійним потоком. Попри це, пізніше саме цю книгу вона просила читати для неї, коли вже я вкутувала в ковдри та обкладала подушками стареньку, яка стала для мене і бабусею, і мамою, і подругою.

Але розмови з померлою бабусею – це ще не все зі світу моєї ненормальності. Є ще одна річ. Це мій наркотик, моя панацея від туги, журби й бентеги, мій спосіб залишитися в ресурсі, любити це бісове життя, що б воно мені не підсувало. Я бігаю босоніж.

Витоки цієї історії сягають часів середньої школи, коли в мене, в дівчинки, мама якої поїхала на заробітки за кордон (знаєте, що про таких казали), почали проглядатися під блузкою випуклості грудей. Почали швидше, ніж у решти однокласниць, і тому увага хлопців сконцентрувалася на мені, тобто на моїх грудях, а дівчатка почали тихо мене ненавидіти. Ні, «тихо» насправді треба закреслити.

Однокласник Колька довго й стабільно доймав мене проханнями «покажи цицьки», а одного разу на шкільному подвір'ї вирішив помацати, уже не питаючи. Я відштовхнула його, але послизнулась і впала. Результат – синець на стегні та порвані подаровані

мамою шкірянні туфлі. Я хотіла кросівки, а вона привезла туфлі. Бордові з дурнуватими бантиками.

Я плелася боса додому, несучи під пахвою ненависне порване взуття, сподіваючись, що його вже не вдасться склеїти, і думала, як протриматися до кінця місяця, – а значить, і до кінця шкільного року. У восьмому класі вже й у решти дівчат груди мали б стати виднішими.

З асфальту шкільного подвір'я стежка вела через шкільний сад, далі глинистим спуском до ґрунтової дороги, яка хвилин за п'ятнадцять ходу мала б привести до бабусиноного будинку. З теплого шершавого асфальту я ступила на притоптану траву, зупинилась на секунду і далі пішла повільніше, глибоко вдихаючи запах молодії пригрітої сонцем кропиви й цвіту яблунь.

Густий спориш уміє сховати нічну прохолоду аж до наступного вечора. Уміє сховати десь у глибині м'якого килиму, куди ступали мої босі стопи, вивільняючи її, приймаючи її. І вона проходила литками, піднімалась вище, викликала приємне тремтіння в колінах та мурашки по всьому тілу. Вібрувала вгору хребтом і охолоджувала всі переживання та образи за тупі жарти в школі, за прізвисько Молочна Ферма й інше лайно, яким охоче ділились однокласники.

Волога й утрамбована глина пахла сирістю й небезпекою підсковзнутися та з'їхати аж донизу на п'ятій точці й вибруднити колючу шерстяну спідницю шкільної форми. Ці нові відчуття, що приходили через підошви ніг, повністю поглинули мене. Вони були дещо схожі на ті, що викликали картинки з оголеними людьми в журналах, що часом переглядали на перервах

однокласники. От тільки не було ні стискання в низу живота, ні почуття тупого збентеження чи провини. Просто хотілося летіти вільною пташкою і любити весь світ. Гумка, що збирала волосся у хвіст, почала заважати, тож я стягнула її одним рвучким рухом.

По ґрунтовці я вже бігла із широко розплющеними очима й відкритим серцем, із бордовими туфлями, по одній в кожній руці. Вітер розвівав волосся, і життя почало видаватися не таким і кепським. Тим більше прочуханки за зіпсоване взуття вдалося уникнути – бабуса була надто заклопотана кровотечею з розпанаханої ноги й вийманням із порізу зеленого скла. Може, світ і не є сам по собі бридким місцем, але, схоже, ми, люди, старанно його таким робимо – хтось розбив пляшку в бабусі під самим двором.

Такий дивний досвід став першим кроком на шляху до прийняття себе й свого тіла. Тіла, яке стало провідником не тільки для болю, але й для насолоди. Загалом воно досить гармонійне, тільки груди трохи випирають із золотого перетину. Це якщо не ставити біля мене дрібних дівчат. У класі тоді якраз такими всі й були. Серед них я виглядала як рисак у стаді поні.

Рана загоїлась, і я поринула в експерименти з різними стежками й травами. Прокладала нові маршрути та вже пам'ятала про скло й інші речі, що могли поранити. Перед тим як роззутись, я проходила запланованим маршрутом із мішком і вибирувала все, що не мало там бути. Я ставала впевненішою і щасливішою, а околиці села помітно чистішими.

І таке нешкідливе захоплення – маленьке сезонне хобі – остаточно почало відтісняти мене від соціуму

в старших класах. «Дивно, дуже дивно», – перешіптувалися подружки за спинами. Що ж, бля, дивного? Набухатись і блювати в туалеті клубу – не дивно, спати з тим, хто вміє тебе й забере на ніч – не дивно, а бігати босою – якийсь пік ненормальності.

Із чоловіками теж не клеїлося. Секс виключно як фітнес мене не цікавив – від власних пальців і то більше сатисфакції. А від забігів на довші дистанції претендентів утримував страх перед чимось «дивним, дуже дивним». Коли я знайомила їх зі своїм способом відпочинку, вони вже бачили в уяві, як мене в гамівній сорочці вантажать у білий фургон мовчазні здоровані-санітари з безвиразними цеглинами замість облич.

Руслан тримався найдовше – майже два роки. Одного прекрасного квітневого ранку, коли я збиралася на пробіжку, він обізвав мене зовсім не прекрасними словами. Скільки це в ньому сиділо? Може, від початку? Може, він сподівався відучити мене від звички бігати босою, як паршивого кота – гадити по кутках? Чому його не хвилює те, що я розмовляю з померлою бабусею, і так відверто дратує, коли я знімаю кросівки дець поза домом?

Так чи інакше це стало останньою краплею в і так уже вичерпаних стосунках. Найбільше мене засмучувала перспектива переїзду, а значить, і пошуку нового маршруту для бігу. Сезон почався, а я в підвішеному стані.

Квартира в Новосілках була просторою і з новим ремонтом. Щоправда, майже без меблів, і тому звуки відлунювали від голих стін, як в печері. Але коли я лежала без сну у величезному ліжку, що дісталось мені

при розподілі спільно нажитого з Русланом майна,
голос бабусі звучав м'яко й приглушено:

*– Встала весна, чорну землю
Сонну розбудила
Уквітчала її рясом,
Барвінком укрила:
І на полі жайворонок,
Соловейко в гаї
Землю, убрану весною,
Вранці зустрічають.*

Заснула я тоді міцно, як у дитинстві, а на світанку з термкружкою, затиснутою між стегон, гнала свого «гольфа» в бік протилежний від Києва, шукати новий маршрут для бігу. Це була справа не з легких. Ґрунтовки часто розбиті вантажівками й засипані будівельним сміттям, а стежки понад полями переорані в найнеочікуваніших місцях або засипані торішньою соломою.

Знайти підхоже місце вдалося десь на шостий виїзд, тобто за три тижні. Місцина лежала між двома селами, але досить далеко від помешкань і асфальтованих доріг, не враховуючи одного будинку в лузі, що ніби відбився від решти своїх сільських побратимів і сховався за пагорб у метрах чотирьохстах від крайнього будинку вулиці.

Мій новий маршрут звивався вужем між смугою лісу, що спускалася вниз до рівчака, та полем, засіяним пшеницею; далі звертав уліво й прошивав наскрізь хвилі зеленого колосся, яке тільки почало формуватися; сповзав у долинку неораної цілини з пахучими

травами, оббивав невеличкий ставок і пнувся вгору, щоб цього разу пролягти між запашних трав луку і за-
кільцюватись, укусивши себе за хвіст.

Якщо розбирати за моїми стандартами, то це досить різноманітні за відчуттями п'ять кілометрів: прохолодний майже голий утрамбований чорнозем у затінку попід лісом, далі теплий і запилюжений у полі; конюшина – стежкою в долину й понад ставком; спориш – дорогою вгору з прогалинами рудої розігрітої сонцем глини.

Ейфорію, що вже почала напливати й кристалізуватися, розкришили ритмічні важкі кроки. Ритмічні, але не в такт і різної інтенсивності – бігло двоє, звісно, взуті. Бігли лісом під гору, й поки що їх не було видно. Тільки не це. А як захочуть перекинутися словечком-другим? Спитати, де згубила кросівки?

Такі смол-токи в мою сьогоднішню програму не входили. Тож я пришвидшилася, піднявшись навшпиньки, щоб не травмувати п'яти, збігла в долинку, далі до ставочка й протиснулася між стінами очерету в бічну стежку, що вела до води. Причаїлася, з надією перечекати небажаних компаньйонів, на одному з місточків, які побудували тут місцеві рибалки. Уже встигла й забути про них, спостерігаючи за блакитною бабкою, що пурхала з одного листка на інший. Але хвилини за чотири почулись кроки і голоси.

– Ти зараз оце серйозно?

– Але я бачив! Може...

– Перестань.

Я почула шарудіння очерету, крізь який хтось продирався, і на сусідній місток вийшов чоловік. На секунду

завмер, побачивши мене, скинув бровами, ніби кажучи: «Ага, ясно», і ступив ще кілька кроків до краю містка.

– Як водичка? Тепленька? – поцікавився, дивлячись на мої босі звішені з містка ноги, що рухалися вгору-вниз у товщі води, а потім ковзнув поглядом по містку й берегу в пошуках взуття.

«У часи моєї молодості всі ходили босі до морозів, і нічо», – протягнула бабуся з ностальгією в голосі, перший раз стаючи на мій бік.

– Мокренька, – я відвернула обличчя в бік уже слабких вечірніх променів. Від легкого подмuhu вітру засичав очерет, брижі побігли гладдю води, а сироти моєю шкірою.

– А ми тут... той, бігаєм, – махнув головою в бік стежки, – таке гарне місце. Для бігу. А ви?

Слова йому явно не ставали в потрібні ряди і комбінації. Той другий залишався на стежці за очеретом, стояв тихо, як чапля на болоті.

«То чого не біжите? Дорога вже плаче за вашими білими кросівками», – хотілось мені сказати, але чомусь вимовила я щось інше. З моїм словесним рядом теж щось почало діятися.

– Теж. Бігаю. От вивезла звідси вісім мішків сміття й тепер бігаю.

Повітря заповнило пронизливе й натужне скрекотіння жаби, за першою озвалось ще декілька. Я не чекала розуміння. Що йому до уламків цегли, пластикових і металевих кришечок, скла та іншого добра, яке полишають у сюди по собі люди? Він же бігає в кросівках.

– Сміття... – незнайомиць, здається, розслабився, запхав руки в кишені білих, як і кросівки, шортів,

вступив погляд десь у зарослі протилежного берега. – Сміття – це не найбільша проблема цього місця. Проблема цього місця в тому, що його нема. – «Ва-а-ау, оце так глибока думка», – сказав порух моїх брів, але це залишилося непоміченим. Тим часом він продовжував, а я вже дивилася на нього, на його порожевілу від сонця шкіру, на вигоріле неслухняне волосся, на профіль обличчя із чіткими рисами спокійної й відкритої людини.

* * *

– Лісок, що з того боку, – показав у бік, з якого ми прибігли, – почав частинами зникати з кадастрової мапи ще років сімнадцять тому, якраз тоді, коли ціна на землю тут підскочила в кілька разів. Зараз це вже приватні ділянки, і котеджного містечка тут немає тільки завдяки кризі 2008 року. А з чотирнадцятого ще й війна гальмує ці процеси. А як проїхати з півтора кілометра тією дорогою вправо, – показав піднятою рукою десь на схід, – то там таки загородили чималий шматок і завезли будматеріали. Так що насолоджуємося, поки можна.

«І звідки він це знає? Якийсь бандіт. Сам, точно, оборудки якісь прокручує», – огризнулася бабуся. Їй він відверто не подобався. Не подобався настільки наскільки і всі чоловіки, що наближалися до мене. Я ж тільки вступилась у нього широко розплющеними очима. Не те щоб для мене стало новиною, що ліс продається направо й наліво – це огидно і підло, – але перспектива вже скоро шукати новий маршрут мене не радувала також.

– Максим Байченко. Агент із нерухомості. Можна просто Макс, – Макс широко усміхнувся, утішений, що таки привернув до себе мою увагу.

«А-а-а-а, все зрозуміло. Мабуть, непогано справи в нього йдуть. Сам-то ліс і помагає розпродать», – не вгавала бабуся.

– Кара. Каріне Мірасюк, – уже не так жорстко і занадто офіційно, копіюючи його манеру, відповіла я, та навіть подала б руку, якби не кілька метрів води між нашими містками.

– Слухай, Каро, – перейшов на ти Макс, – а чи не дратує тебе отой пес, що гавкає як ненормальний біля он того будинку?

Одинокий будинок, повз який я щоразу пробігала, стояв на відстані крику від ставка, а його коричневий дах виднівся за пагорбом, порослим материнкою і безсмертником.

– Та хай гавкає, – відповідаю, не розуміючи взагалі, до чого тут пес, – аби не вирвався й не покусав.

– Покусати не покусає, він не здатний на щось таке. Той оберемок шерсті – насправді згусток чистої любові до людей. Мусиш із ним познайомитися, тоді він вже не гавкатиме, буде просто виляти хвостом. Ну ж бо, ходімо, бо там нас чекає ще дехто.

«Чоловіки – це добре, але треба бути обережною з ними. Особливо...»

«...особливо коли ти з двома незнайомцями десь в очереті», – закінчила я бабусину думку, але підвелась і пішла на стежку.

– Це Ра. Він же Раджа, який вірить у русалок і очолює найкращу в районі стоматологічну клініку.

ЗМІСТ

Новий Рік

Ніч із Сантою 7

Марина Губарець

Масниця

Шрам 17

Анна Пасюк

Зелені свята

Правильний вибір 37

Тетяна Олексієнко

Івана Купала

Полин під п'ятку 75

Марина Манченко

День Незалежності

Тільки не в губи, або
Незручна любовна історія 99

Теа Саніна

Різдво

Зворотний бік бажання 113

Маргарита Моря

Тільки дві опції 143

Лариса Рудак

Танець душ 167

Марія Баглай

Новий Рік

Акула Матата 197

Ольга Черкай